

การศึกษาสภาพ ปัญหาและแนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษา
ภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา*
Situations Problems and Guided Development of Internal Education
Quality Assurance of Piboonbumpen Demonstration School
in Burapha University

กนกกรณ์ ทองไพจิตร**
ดร.ภารดี อนันต์นาวิ***
ดร.เจริญวิษณุ สมพงษ์ธรรม****

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ สภาพ และปัญหา การประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามสถานภาพ ฝายงาน และการจัดประเภทการศึกษา และศึกษาแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ บุคลากรในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวนรวม 136 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-Way ANOVA และเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย
2. เปรียบเทียบสภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียน จำแนกตามสถานภาพ ฝายงาน และการจัดประเภทการศึกษา แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นจำแนกตาม สถานภาพของบุคลากรและการจัดประเภทการศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียน ส่วนใหญ่เป็นในส่วนของ การจัดเก็บเอกสารที่มีการเรียกเก็บหลายครั้ง และขาดการสื่อสารเกี่ยวกับงานประกันที่ชัดเจน และเปรียบเทียบปัญหา จำแนกตามฝายงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. แนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพาทั้ง 4 ด้าน คือ จัดทีมงานทำหน้าที่ดำเนินการด้านการประกันคุณภาพเฉพาะที่มีความรู้ความเข้าใจอย่างดี

*วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

**นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

หน่วยงานอื่นเพียงแต่ส่งข้อมูลดิบให้ตามคำร้องขอ ส่วนการดำเนินการจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูลให้เป็นหน้าที่ของทีมประกัน หลังจากนั้นควรมานำเสนอให้บุคลากรได้รับทราบผลการดำเนินงานตามผลที่เกิดในแต่ละพันธกิจของโรงเรียน

Abstract

The purposes of this research were to study, status, conditions, and problems to compare the state/ condition and problems regarding the assurance of quality education at the Demo school, Phiboonbamphen Burapha University and to study ways or methods for the development of the education quality assurance of the school. The Sampling was 136 personnels of the school. The instruments used in this research were questionnaires and interview guide. For the analysis of the data, frequency, percentage, mean (\bar{X}), standard deviation (SD), One-Way ANOVA and comparison of the difference by pair using content analysis were applied.

As a result of this research, it was found that:

1. In general, the assurance of education quality at the school: is above average (was in a good level) while problems regarding the assurance of education quality, is at a low level.
2. Up on the comparison of the condition/ state it was found that there is no significance in the statistics except in the aspects of personnel's status, it was found that there is a significance in statistics at .05 level.
3. Most of the problem lies in the filing system due to repeated uses and the lack of communication about the clarity of the work of assurance.
4. The means to develop the education quality assurance at the school: in the 4 areas could be as follows: creating a team that will be responsible to work on the education quality assurance from the knowledgeable persons. The process of analyzing the data will be the work of the assurance team. The team should present the education quality assurance results to the school personnels on each mission of the school.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การประกันคุณภาพ มีความเป็นมาจากภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมก่อน แล้วจึงพัฒนามาสู่ระบบการศึกษา โดยเริ่มต้นในประเทศสหรัฐอเมริกา ยุคก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ในตอนแรกนั้นเน้นเฉพาะการประกันผลผลิตทางอุตสาหกรรม (Industrial Products) และเน้นการควบคุมทางสถิติ (รุ่ง แก้วแดง, 2544, หน้า 10) และเดมมิง (Deming) ได้นำระบบวงจรคุณภาพ (Quality Control Circles: QCC) ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการ

4 ขั้นตอน คือ การวางแผน การปฏิบัติตามแผน การตรวจสอบ และการปรับปรุง ไปใช้ในระบบอุตสาหกรรมของประเทศญี่ปุ่น และประสบผลสำเร็จอย่างมาก ต่อมาประเทศในยุโรปได้นำระบบการประกันคุณภาพที่เรียกว่า ISO (International Standard Organization) มาใช้ในอุตสาหกรรมการผลิตซึ่งเป็นระบบการพัฒนามาตรฐานคุณภาพและการประกันคุณภาพ ให้ได้มาตรฐานโดยองค์การมาตรฐานระหว่างประเทศ และระบบการพัฒนาคุณภาพได้ถูกนำไปใช้กับกิจการหลายประเภท

รวมทั้งระบบการศึกษาด้วย (ปัญญา ปรารักษ์ทอง, 2545, หน้า 1-2) การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นกระบวนการหรือกลไกที่ดำเนินการเพื่อให้เกิดการรักษา ปรับปรุง และพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ได้มาตรฐานคุณภาพอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการประกันคุณภาพของกระบวนการบริหารและการให้บริการทางการศึกษาทั้งระบบ เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเกิดความมั่นใจในคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา และเชื่อถือคุณภาพของโรงเรียน ระบบการบริหารที่ให้ความสำคัญกับการวางแผนเพื่อป้องกันและแก้ไข ปัญหา มีการกำกับ ควบคุมตรวจสอบการดำเนินการทุกขั้นตอน มีการรักษา ปรับปรุง พัฒนากระบวนการทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้งานทุกส่วนของโรงเรียนดำเนินการไปด้วยความราบรื่น มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผล จึงเรียกว่าเป็นระบบการประกันคุณภาพการศึกษา (Vroman & Luchsinger, 1994, p. 329)

จากความจำเป็นของการประกันคุณภาพเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการปฏิรูปการศึกษาของไทย จึงได้มีสาระบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องดำเนินการเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในไว้ว่า ตามหมวด 6 มาตรา 48 ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเปิดเผยต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก จะเห็นได้ว่าการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารการศึกษา ซึ่งจะทำให้สถานศึกษามีระบบการบริหารจัดการ มีเป้าหมายการทำงานที่ชัดเจน มีการดำเนินงานตามแผน ก่อให้เกิดข้อมูล ข่าวสาร และสารสนเทศที่สะท้อนการปฏิบัติงานของสถานศึกษา

อันนำไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงตนเอง ให้บรรลุตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนด ดังนั้น สถานศึกษาทุกแห่ง ทุกระดับ ต้องดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง และถือว่าเป็นภารกิจของสถานศึกษา โรงเรียนสาธิต “พิบูลพิบูลย์” มหาวิทยาลัยบูรพา ก็เป็นอีกหนึ่งสถานศึกษาที่ได้จัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในเพื่อสะท้อนการปฏิบัติงานของสถานศึกษา

จากการที่ฝ่ายวางแผนและพัฒนา โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ดำเนินกิจกรรมการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาจากหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อส่งเสริมให้สถานศึกษาจัดระบบการประกันคุณภาพภายใน (การประเมินตนเอง) อย่างเป็นทางการและรองรับการประเมินคุณภาพการศึกษาจากภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) โดยทำการประเมินในวันที่ 6-29 มิถุนายน พ.ศ. 2554 พบว่า ในมาตรฐานที่ 5 ผู้เรียนมีความรู้ และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร มีผลการประเมินอยู่ในระดับดี ซึ่งได้แก่ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยตามเกณฑ์ ผลการทดสอบรวบยอดระดับชาติเฉลี่ยตามเกณฑ์ สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ และในมาตรฐานที่ 17 สถานศึกษามีการสนับสนุนและใช้แหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญาในท้องถิ่นสนับสนุนให้แหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญา และชุมชน เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรระดับสถานศึกษาอยู่ในระดับดี และมีการเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับแหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญาในท้องถิ่น สอดคล้องกับหลักการเศรษฐกิจพอเพียง ดังที่ สุเมธ งามกนก กล่าวว่าปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้เน้นการสร้างฐานรากของประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ให้เกิดความเข้มแข็งและมีความสมดุล ซึ่งทำได้ด้วยการพัฒนาคน สร้างเครือข่ายการเรียนรู้ของชุมชน สร้างองค์ความรู้ภายในเครือข่ายและพัฒนาระบบ ส่งเสริมการบริหารจัดการท้องถิ่นที่ดี โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” จึง

ควรวหาแนวทางในการพัฒนา ทั้งทางด้านการจัดการเรียนการสอนและด้านการเชื่อมโยงการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้มากขึ้น เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการรับการประเมินคุณภาพการศึกษาจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาต่อไป ดังนั้นจึงควรวิจัยการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลให้แก่หน่วยงานต้นสังกัด ในการวางแผนหาแนวทางสนับสนุนให้โรงเรียนสามารถดำเนินการประกันคุณภาพภายใน ให้ได้มาตรฐานที่ใกล้เคียงกัน และสามารถผ่านการประเมินภายนอกกรอบสามจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ภายในปี พ.ศ. 2558 และพัฒนาโรงเรียนสู่ความเป็นเลิศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามสถานภาพ ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา
3. เพื่อศึกษาปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา
4. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามสถานภาพ ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา
5. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา

สมมติฐานการวิจัย

1. สภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามสถานภาพของบุคลากร ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา มีความแตกต่างกัน
2. ปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามสถานภาพของบุคลากร ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา มีความแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งนี้คาดว่าจะได้รับประโยชน์ ดังนี้

1. ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงสภาพและปัญหาการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา
2. ผลการวิจัยเป็นแนวทางการปฏิบัติและพัฒนาการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูล และแนวทางการพัฒนาวิธีดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งจะทำให้การประเมินคุณภาพภายนอกที่สามบรรลุจุดประสงค์ยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาสภาพ ปัญหา และแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ตามกฎกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และ

วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพภายใน 4 ด้าน คือ ด้านคุณภาพผู้เรียน ด้านการเรียนการสอน ด้านการบริหารและการจัดการศึกษา และด้านการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ประกอบด้วยบุคลากรสายการสอน จำนวน 171 คน และบุคลากรสายสนับสนุนการสอน 40 คน รวม 211 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. .607-610) ประกอบด้วยบุคคลสายการสอน จำนวน 110 คน และบุคลากรสายสนับสนุนการสอน 26 คน รวม 136 คน โดยทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามการจัดประเภทการศึกษา

2.3 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 10 คน เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ทำงานด้านการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาอย่างน้อย 3 ปี และมีวุฒิการศึกษาไม่น้อยกว่าปริญญาตรี

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น

3.1.1 สถานภาพของบุคลากร

3.1.1.1 ผู้บริหารสถานศึกษา

3.1.1.2 คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

ศึกษาขั้นพื้นฐาน

3.1.1.3 กรรมการประกันคุณภาพ

การศึกษาภายในสถานศึกษา

3.1.1.4 บุคลากรสายการสอน

3.1.1.5 บุคลากรสายสนับสนุน

การสอน

3.1.2 ฝ่ายงาน

3.1.2.1 ฝ่ายบริหาร

3.1.2.2 ฝ่ายวิชาการ

3.1.2.3 ฝ่ายพัฒนานักเรียน

3.1.2.4 ฝ่ายบริการ

3.1.2.5 ฝ่ายวางแผนและพัฒนา

3.1.3 การจัดประเภทการศึกษา

3.1.3.1 ปฐมวัย

3.1.3.2 ประถมศึกษา

3.1.3.3 มัธยมศึกษา

3.1.3.4 การศึกษานานาชาติขั้น

พื้นฐาน

3.1.3.5 บุคลากรสายสนับสนุน

การสอน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ สภาพ ปัญหาและ

แนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตาม มาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพภายใน ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องให้ใช้มาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านคุณภาพผู้เรียน ด้านการเรียนการสอน ด้านการบริหารและการจัดการศึกษา ด้านการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ มี 2 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ 1.1) ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ สถานภาพของบุคลากร ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา 1.2) ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ สภาพ ปัญหา

และแนวทางพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา 1.3) ตอนที่ 3 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา 2) แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ใช้กับผู้เชี่ยวชาญงานประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 10 ท่าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถาม

1.1 นำหนังสือจากบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ไปถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

1.2 นำแบบสอบถามไปให้บุคลากรโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 136 ชุด และให้ทำแบบสอบถาม

1.3 ผู้วิจัยไปเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง ซึ่งได้รับคืนมา 136 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

1.4 นำแบบสอบถามที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์

2.1 ขอนหนังสือจากบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อขออนุญาต พร้อมส่งประเด็นสัมภาษณ์ไปล่วงหน้า

2.2 เดินทางไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง คือผู้เชี่ยวชาญด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ด้วยตัวเอง

2.3 หลังจากที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อมูลก่อน

ที่จะทำการวิเคราะห์ เพื่อยืนยันความถูกต้องและความเที่ยงตรงของข้อมูล โดยส่งข้อมูลที่รวบรวมได้ให้กลุ่มตัวอย่างได้พิจารณา ทบทวนความถูกต้องอีกครั้ง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษา สภาพ ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ใช้คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. เปรียบเทียบ สภาพ ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตาม สถานภาพของบุคลากร ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) กรณีที่พบความแตกต่าง ผู้วิจัยทำการทดสอบรายคู่โดยวิธีการ LSD

3. เปรียบเทียบ ปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตาม สถานภาพของบุคลากร ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) กรณีที่พบความแตกต่าง ผู้วิจัยทำการทดสอบรายคู่โดยวิธีการ LSD

4. แนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้มาจากแบบสอบถาม ร้อยละ

5. วิเคราะห์แนวทางการพัฒนาพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และนำเสนอแบบพรรณนาความ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า

มีการปฏิบัติงานด้านการประกันคุณภาพภายในอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบสภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามสถานภาพ ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา พบว่า บุคลากรที่มีสถานภาพต่างกัน และจัดประเภทการศึกษาต่างกัน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นในด้านการบริหารและการจัดการศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับน้อย

4. เปรียบเทียบปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามสถานภาพ ฝ่ายงาน และการจัดประเภทการศึกษา พบว่า บุคลากรที่มีสถานภาพต่างกัน ฝ่ายงานต่างกันและจัดประเภทการศึกษาต่างกัน มีระดับการปฏิบัติงานโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. แนวทางในการแก้ปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ควรสร้างความเข้าใจให้ผู้บริหารและบุคลากรตระหนักเห็นความสำคัญในการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ทุกคนควรเห็นว่าระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เป็นงานปกติที่ปฏิบัติ อยู่เป็นประจำ ไม่ใช่งานเฉพาะกิจ และการประกันคุณภาพไม่ทำให้การดำเนินงานยุ่งยาก โดยควรเชื่อมโยงการดำเนินงานกับผลผลิต ผลลัพธ์ของงานที่ทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบ เน้นผลที่ขึ้นำสังคมและการพัฒนาองค์กรที่ภพฉายสู่สังคมเป็นเกียรติยศชื่อเสียง ส่งเสริมสนับสนุน ให้ข้อเสนอแนะและกำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงานในการทำงานให้ได้ตามมาตรฐาน โดยเฉพาะมาตรฐานที่อาจมีความซับซ้อน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องพัฒนาการ

ดำเนินงานและทาความเข้าใจอย่างเร่งด่วน การประชุมหรือจัดอบรมเพื่อสร้างความเข้าใจ วางแผน (P) ดำเนินงานตามแผน (D) ประเมินผล (C) และนำผลมาพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (A) สร้างการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกคนในหน่วยงาน โดยสร้างระบบและกลไกการดำเนินงานกลมกลืนไปกับเนื้องานตามปกติที่แต่ละส่วนรับผิดชอบโดยเสมอภาคทุกระดับ วางระบบกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา เน้นการพัฒนาตามเป้าหมาย (KPI) ที่กำหนดของทุกหน่วยงาน โดยกำหนดกรอบ PDCA ให้ครบถ้วน และนำผลเสนอผู้บริหารให้นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ควรมีหน่วยงานกลาง สำหรับการรวบรวมข้อมูลและจัดทำข้อมูลระดับโรงเรียนและระดับหน่วยงาน โดยโรงเรียนต้องให้การสนับสนุนบุคลากร เครื่องมือและสถานที่ ที่เหมาะสม โดยหน่วยงานอื่น ๆ ทำหน้าที่เฉพาะการให้ข้อมูลเท่านั้น ผู้มีส่วนรับผิดชอบโดยตรง ทั้งผู้บริหาร ผู้กำกับตัวบ่งชี้ ควรศึกษาข้อมูลเพื่อถ่ายทอดแก่ผู้ปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง คณะกรรมการดำเนินงานที่แต่งตั้งต้องดำเนินงานอย่างเป็นระบบ ผู้บริหารทุกระดับต้องเห็นความสำคัญ สนับสนุน ช่วยแก้ไขปัญหา วางแผนดำเนินการเพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ แสดงให้เห็นว่ามีความร่วมแรง ร่วมใจในการทำงานเป็นทีม และการมีมนุษยสัมพันธ์ ใช้ระบบ PDCA ในการทำงานเพื่อพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

อภิปรายผล

1. ด้านคุณภาพผู้เรียน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมและโครงการเพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความซื่อสัตย์สุจริต โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมและโครงการเพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความกตัญญูกตเวทิตะ และโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมและโครงการเพื่อปลูกฝังความมีวินัย มีความรับผิดชอบ และปฏิบัติตามหลักธรรมเบื้องต้นของศาสนาที่ตนนับถือ สอดคล้องกับงานวิจัยของอาเบอนา

ที่ (Abernathy, 1993) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่แสดงประสิทธิผลของสถานศึกษา พบว่าประสิทธิผลของสถานศึกษาแสดงได้จากการสร้างคุณลักษณะที่ดีให้แก่ผู้เรียนซึ่งเป็นการมองประสิทธิผลของระบบบริหารการศึกษาของสถานศึกษาทั้งระบบ

2. ด้านการจัดการเรียนรู้ โดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ อาจารย์มีการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำผลไปใช้พัฒนาผู้เรียน อาจารย์มีการนำผลการประเมินมาปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพและอาจารย์มีความสามารถในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากบุคลากรสายการสอนในโรงเรียนมีการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติงานจริงและมีการใช้สื่อและเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิวตัน (Newton, 1999, 215-235) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินผลกระทบในการตรวจสอบคุณภาพภายนอกของสถาบันอุดมศึกษาในสหราชอาณาจักร ตั้งแต่ปี ค.ศ.1993 ถึง ค.ศ. 1998 การติดตามการรับรู้และประสบการณ์ทำให้ทราบถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ดังนี้ วัตถุประสงค์ของระบบคุณภาพและวิธีการที่ใช้ในการตรวจสอบและประเมินชี้ให้เห็นว่า ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาจำเป็นต้องมีการตรวจสอบและประเมินทั้งโดยภายในและภายนอกการตรวจสอบและประเมินสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ เป็นเรื่องที่สามารถทำได้ (Accountability) การปรับปรุงคุณภาพสำหรับบุคลากรมีขอบเขตที่กว้าง

4. ด้านการบริหารและการจัดการศึกษา โดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมโครงการที่ส่งเสริมการสืบสานและสร้างสรรค์วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาไทย โรงเรียนมีการบริการเทคโนโลยีสารสนเทศทุกรูปแบบที่เอื้อต่อการ

เรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมโครงการที่ส่งเสริมค่านิยมที่ดี ทั้งนี้เนื่องจากโรงเรียนมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสืบสานประเพณีไทยผ่านกิจกรรมโครงการต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น อีกทั้งยังมีการส่งเสริมสนับสนุนส่งเสริมสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญให้กับนักเรียนไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์และห้องสมุดขนาดใหญ่และแบ่งเป็นโซนในการหาความรู้อย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปราโมทย์ เอื้ออารี (2550) ได้ศึกษาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระบุรี เขต 2

5. ด้านการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ โดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก เรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ โรงเรียนเป็นแหล่งวิทยากรในการแสวงหาความรู้และบริการชุมชน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างโรงเรียนและชุมชน และโรงเรียน มีการเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับแหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญาในท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกชัย เนินซัด (2549) ได้ศึกษาการดำเนินงานและปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาตามมาตรฐานการศึกษา ด้านผู้เรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนในสถานศึกษาที่จัดการศึกษาช่วงชั้นที่ 1-2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2

6. เปรียบเทียบสภาพการดำเนินงานประกันคุณภาพภายใน โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการบริหารและการจัดการศึกษา ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ทั้งนี้เนื่องจากภาระงานในการสอนและหน้าที่ในการดำเนินงานภายในโรงเรียนมีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธงชัย ปิ่นทอง (2548) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการประเมินภายในเพื่อรองรับการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี แบ่งเป็น 4 ด้าน พบว่า

เมื่อเปรียบเทียบสภาพการประเมินภายในเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาแยกเป็นรายด้านและภาพรวมทั้งหมดพบว่า สภาพการประเมินภายในทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันในขนาดโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน

7. ปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา โดยรวมอยู่ในระดับน้อยทุกด้าน เมื่อเรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ มาตรฐานด้านการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ มาตรฐานด้านการบริหารและการจัดการศึกษา มาตรฐานด้านคุณภาพผู้เรียน และมาตรฐานด้านการเรียนการสอน ทั้งนี้เนื่องจากโรงเรียนมีการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในอย่างเป็นระบบ มีหลักในการดำเนินงานที่ชัดเจน เพียงแต่ในส่วนของ การจัดเก็บรวบรวมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ เท่านั้นที่ยังคงมีปัญหาอย่างเนื่องจากการทำงานร่วมกันหลายฝ่าย ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เพ็ญศิริ ทานให้ (2544) ที่พบว่า ปัญหาการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

8. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายใน โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ตามระบบการประกันคุณภาพทั้ง 4 ด้าน โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาที่พบในการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในโรงเรียนมีความไม่แตกต่างกัน ส่วนใหญ่เป็นปัญหาในส่วนของ การเก็บรวบรวมข้อมูล การสื่อสารที่ไม่ชัดเจน ขาดแบบแผนที่แน่นอนเนื่องจากเกณฑ์การประเมินของ สมศ. มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชงชัย ปิ่นทอง (2548) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการประเมินภายในเพื่อรองรับการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรดิตถ์ แบ่งเป็น 4 ด้าน พบว่า เมื่อเปรียบเทียบสภาพการประเมินภายในเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด

กรมสามัญศึกษาแยกเป็นรายด้านและภาพรวมทั้งหมดพบว่าสภาพการประเมินภายในทุกด้านไม่มีความแตกต่างกันในขนาดโรงเรียนที่ต่างกัน และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาการประเมินภายในเพื่อรองรับการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน

9. แนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพาที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผู้บริหารควรสร้างแรงจูงใจให้ทุกคนควรเห็นว่าการประกันคุณภาพการศึกษา เป็นงานปกติที่ปฏิบัติ อยู่เป็นประจำ ไม่ใช่งานเฉพาะกิจ และการประกันคุณภาพไม่ทำให้การดำเนินงานยุ่งยาก โดยควรเชื่อมโยงการดำเนินงานกับผลผลิต ผลลัพธ์ของงานที่ทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบ เน้นผลที่ขึ้นนำสังคมและการพัฒนาองค์กรที่ภาพฉายสู่สังคมเป็นเกียรติยศชื่อเสียง ส่งเสริมสนับสนุน ให้ข้อเสนอแนะและกำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงานในการทำงานให้ได้ตามมาตรฐาน โดยเฉพาะมาตรฐานที่อาจมีความซับซ้อน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต้องพัฒนาการดำเนินงานและทำความเข้าใจอย่างเร่งด่วน มีการประชุม หรือจัดอบรม เพื่อสร้างความเข้าใจ วางแผน (P) ดำเนินงานตามแผน (D) ประเมินผล (C) และนำผลมาพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (A) มีการเสริมแรงจูงใจและการยกย่องชมเชยแก่ผู้ปฏิบัติงานดี ควรมีหน่วยงานกลาง สำหรับการรวบรวมข้อมูล และจัดทำข้อมูลระดับโรงเรียนและระดับหน่วยงาน โดยโรงเรียนต้องให้การสนับสนุนบุคลากร เครื่องมือและสถานที่ที่เหมาะสม โดยหน่วยงานอื่น ๆ ทำหน้าที่เฉพาะการให้ข้อมูลเท่านั้น จัดให้มีการติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องหลายรูปแบบ เช่น การลงพื้นที่ การจัดประชุม การทำเอกสารติดตามงาน และการติดต่อผ่านระบบออนไลน์ และมีการวางระบบกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา เน้นการพัฒนาตามเป้าหมาย (KPI) ที่กำหนดของทุกหน่วยงาน โดยกำหนดกรอบ PDCA ให้ครบถ้วน และนำผลเสนอผู้บริหาร ให้นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรนำผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อการมีส่วนร่วมด้านการประกันคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพต่อไป
2. ควรปรับยุทธวิธีในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการจัดเก็บข้อมูล การประมวลผล จัดเจ้าหน้าที่จากงานต่าง ๆ เป็นผู้รวบรวมการรายงาน ทั้งในระดับฝ่ายงานและระดับการจัดการศึกษา
3. ทุกส่วนงานสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ในการวางแผน การกำหนดนโยบาย การบริหารงานบุคคล และแนวทางในการปฏิบัติงานประกันคุณภาพไม่ให้อย่างซับซ้อน ทำให้เกิดการสับสนในการรายงาน เพื่อให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ และมีประสิทธิภาพสูงขึ้น
4. จัดทำระบบกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา เน้นการพัฒนาตามเป้าหมาย (KPI) ที่กำหนดของ

ทุกหน่วยงาน โดยกำหนดกรอบ PDCA ให้ครบถ้วน และนำผลเสนอผู้บริหาร ให้นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

5. ส่งเสริมให้ทุกคนเห็นว่าระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เป็นงานปกติที่ปฏิบัติ อยู่เป็นประจำ ไม่ใช่งานเฉพาะกิจ และการประกันคุณภาพไม่ทำให้การดำเนินงานยุ่งยาก โดยควรเชื่อมโยงการดำเนินงานกับผลผลิต ผลลัพธ์ของงานที่ทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบ เน้นผลที่ชี้นำสังคมและการพัฒนาองค์กรที่ภาพฉายผู้สังคม เป็นเกียรติยศชื่อเสียง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การตรวจสอบการประกันคุณภาพภายใน ควรมีการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับระบบการดำเนินงานประกันคุณภาพภายนอกของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา หรือหน่วยงานทางการศึกษาอื่น เพื่อจะได้หาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กนกชัย เนินซัด.(2549). การศึกษาการดำเนินงานและปัญหาการประกันคุณภาพการศึกษาตามมาตรฐานการศึกษา ด้านผู้เรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนในสถานศึกษาที่จัดการศึกษา ช่วงชั้นที่ 1-2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธงชัย ปิ่นทอง. (2548). การศึกษาสภาพและปัญหาการประเมินภายในเพื่อรองรับการประกันคุณภาพการศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรดิษฐ์. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิษฐ์.
- ปราโมทย์ เอื้ออารี. (2550). การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษาสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระบุรี เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ปัญญา ปรารค์ทอง. (2545). สภาพและปัญหาการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอ่างทอง. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เพ็ญศิริ ทานให้. (2544). *การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก เครือข่ายภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- รุ่ง แก้วแดง. (2544). *การศึกษาไทยในเวทีโลก: รวบรวมบทความทางการศึกษาในรอบปี พ.ศ. 2540-2541 (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.
- สุเมธ งามกนก. (2554). เศรษฐกิจพอเพียง: จากสถานศึกษาสู่ชุมชนยั่งยืน. *วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม*, 7(1), 9.
- Abernathy, T. V. (1993). An Empirical Analysis of the Relationships between School Environment Variables and Educational Outcomes for Students with Mild Disabilities. *Dissertation Abstracts International: (AAC 9321654)*.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 608.
- Newton, J. (1999). An Evaluation of the Impact of External Quality Monitoring on a Higher Education College (1993-1998). *Assessment & Evaluation in higher Education*, 24(2), 215-235.
- Vroman, H. W. & Luchsinger. V. P. (1994). *Managing organization quality*. Homewood, IL: Irwin, Inc.